

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.312 van 9 september 2014
in de zaak A. 208.438/IX-7974**

In zake: XXXX
woonplaats kiezend te 8210 Zedelgem
Westhille 22

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Hoorebeke
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure Rechts 162
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 25 januari 2013 van de secretaris-generaal van het departement Mobiliteit en Openbare Werken van de Vlaamse overheid waarbij aan XXXX met ingang van 1 januari 2013 eervol ontslag wordt verleend uit zijn ambt van technicus.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 september 2014.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jeroom Joos, die *loco* advocaat Karel Van Hoorebeke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1 augustus 2004 in statutair dienstverband tewerkgesteld als technicus bij het departement Mobiliteit en Openbare Werken, afdeling Geotechniek, van de Vlaamse overheid.

3.2. Nadat is vastgesteld dat verzoeker moeilijk in teamverband functioneert, wordt hem in 2006 binnen de afdeling Geotechniek de nieuwe taak van monsterbeheer gegeven, waarbij de samenwerking en het contact met andere collega's beperkt is.

De partijen zijn het erover eens dat het problematisch functioneren van verzoeker evenwel aanhoudt.

3.3. Vanaf 21 april 2008 is verzoeker met ziekteverlof.

In de loop van het jaar 2008 wordt bij hem een diagnose gesteld “binnen het autismespectrum”.

3.4. In september 2008 laat de preventieadviseur psychosociaal welzijn een risicoanalyse uitvoeren bij de afdeling Geotechniek.

In haar brief van 18 september 2008 aan het afdelingshoofd van de afdeling Geotechniek adviseert zij een aantal maatregelen “om een einde te maken aan de klachten in de werkomgeving van XXXX”, onder meer een herplaatsing van betrokkene om medische redenen met behulp van ‘Werk-wijzer’.

Op 23 september 2008 wordt verzoeker door de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer onderzocht. Deze adviseert, in samenspraak met de preventieadviseur psychosociaal welzijn en het Diagnosecentrum voor autismespectrumstoornissen, eveneens een dergelijke herplaatsing.

3.5. Na overleg tussen verzoeker, het afdelingshoofd van de afdeling Geotechniek en de preventieadviseur psychosociaal welzijn en op grond van het advies van de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer wordt verzoeker aangemeld bij Jobpunt Vlaanderen – ‘Werk-wijzer’, teneinde zijn kansen op herplaatsing om medische redenen te optimaliseren.

Bij ‘Werk-wijzer’ wordt verzoeker door zijn trajectbegeleidster onderworpen aan een competentiescreening, waaruit blijkt dat hij zich het best zou voelen in een technisch-administratieve functie, waarbij de werkdruk niet te hoog ligt en waarbij hij taken zelfstandig en met voldoende autonomie kan uitvoeren.

Door de trajectbegeleidster worden vervolgens meerdere mogelijkheden tot herplaatsing onderzocht. In een e-mailbericht van 20 oktober 2010 geeft de trajectbegeleidster daarvan het volgende overzicht:

“Gedurende de afgelopen twee jaar hebben we tevergeefs gezocht naar een nieuwe tewerkstelling binnen de Vlaamse overheid.

- We hebben in de eerste plaats gezocht naar mogelijke stageplaatsen in de provincie West-Vlaanderen en Gent om zo de heer XXXX zo snel mogelijk terug aan het werk te krijgen. Alle diensten met een standplaats in die regio werden aangeschreven met de vraag of zij de heer XXXX een stage konden aanbieden.
- Om te vermijden dat de heer XXXX omwille van zijn beperking terug in een conflictsituatie zou belanden hebben we via Job & Co jobcoaching kunnen organiseren. Voor de heer XXXX werd door de Dienst Emancipatiezaken, het dossier m.b.t. rendementsondersteuning in orde gebracht. Eventuele extra kosten, zoals de jobcoaching, zouden via deze weg kunnen gefinancierd worden.
- Met toestemming van de heer XXXX, werden zijn gegevens opgenomen in de databank van de voorbehouden betrekkingen.
- Met de dienst Geotechniek werd ook bekeken of er mogelijkheden waren om de heer XXXX terug in te schakelen, maar dat bleek gezien alles wat er gebeurd is, niet haalbaar.
- De afdeling Geotechniek heeft mee gezocht naar mogelijke oplossingen. Zo zijn we terecht gekomen bij de afdeling Maritieme Toegang waar we op 5 oktober laatstleden een gesprek hebben gehad met [het] celhoofd IO, [het] celhoofd van de Maritieme Werken en [I. T.] van Job & Co om na te gaan of zij de heer XXXX een stage konden aanbieden met zicht op een definitieve oplossing. Maar ook hier zijn geen mogelijkheden.”

Omdat ‘Werk-wijzer’ na het beëindigen van de maximale begeleidingstermijn van twee jaar er niet in geslaagd is een geschikte functie voor verzoeker te vinden, wordt het begeleidingstraject met toepassing van artikel VI 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 ‘houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid’ (hierna: het Vlaams personeelsstatuut) op 11 maart 2011 beëindigd.

3.6. Omdat verzoekers maximum aantal ziektedagen uitgeput is, wordt zijn dossier op 25 augustus 2011 ingeleid bij de pensioencommissie van het bestuur Medische Expertise (Medex).

3.7. Met een brief van 6 december 2011 deelt het celhoofd van de pensioencommissie aan verzoeker het volgende mee:

“Ik heb de eer u mede te delen dat als gevolg van het medisch onderzoek uitgevoerd door de artsen der pensioencommissie, de hoofdgeneesheer van de Administratieve Gezondheidsdienst de volgende beslissing heeft genomen:

- Vanuit medisch standpunt vervult u momenteel niet de voorwaarden om vroegtijdig te worden gepensioneerd.
- U is definitief ongeschikt om uw werkzaamheden op normale en regelmatige wijze te vervullen, doch u bent nog wel geschikt om tewerkgesteld te worden onder volgende voorwaarden:
geschikt voor een vrij specifieke arbeidsplaats waar hij en zijn collega's voldoende begeleiding krijgen met zijn tewerkstelling en beperkingen.”

Het celhoofd wijst verzoeker op de mogelijkheid om tegen deze beslissing beroep in te stellen. Verzoekers aandacht wordt ook gevestigd op het feit dat, indien zijn wedertewerkstelling niet wordt verwezenlijkt binnen de termijn van één jaar, hij om medische redenen ambtshalve zal worden gepensioneerd.

3.8. Op 13 december 2011 verklaart verzoeker zich akkoord met de voormelde beslissing.

3.9. Met een brief van 8 februari 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van 25 januari 2013 van de secretaris-generaal van het departement Mobiliteit en Openbare Werken van de Vlaamse overheid, waarbij hem – met toepassing van artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 ‘voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel’ (hierna: de wet van 14 februari 1961) – met ingang van 1 januari 2013 eervol ontslag wordt verleend uit zijn ambt van technicus omdat er binnen de termijn van één jaar geen passende functie voor hem werd gevonden.

Dit is de bestreden beslissing.

3.10. Met een brief van 5 maart 2013 verstrekt de secretaris-generaal aan verzoekers vakorganisatie nog toelichting bij de voormelde beslissing, waarbij hij wijst op de inspanningen die werden geleverd om aangepast werk voor verzoeker te vinden.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 117, § 3, van de wet van 14 februari 1961 en van de materiële-motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij nooit ernstige pogingen heeft ondernomen om hem geschikt werk aan te bieden.

Hij wijst er vooreerst op dat de verwerende partij tussen de beslissing van de pensioencommissie van 6 december 2011 en de bestreden beslissing hem slechts één betrekking heeft voorgesteld. Omdat die betrekking zich in Brussel situeerde en verplaatsingen per trein naar Brussel voor hem zeer belastend zijn, heeft hij toen besloten zich geen kandidaat te stellen. Nadien heeft hij geen enkele kennisgeving van enige vacature meer ontvangen.

Voorts beklaagt verzoeker zich erover dat de verwerende partij hem niet over alle mogelijke betrekkingen heeft geïnformeerd. Hij verwijst in dit verband naar de brief van de secretaris-generaal van 5 maart 2013 aan zijn vakorganisatie waaruit blijkt dat vóór het verstrijken van de termijn van één jaar na de beslissing van de pensioencommissie zich nog minstens één andere tewerkstellingskans heeft voorgedaan, maar dat hij daarvoor niet werd uitgenodigd omdat dit volgens de verwerende partij niet realistisch en zinvol was. Volgens verzoeker vormt echter het loutere feit dat ook deze betrekking zich in Brussel situeerde, geen rechtvaardiging voor het feit dat hij er niet van in kennis werd gesteld. Hij stelt dat hij zelf moet oordelen of hij een betrekking in Brussel overweegt, rekening houdend met de volledige context van de aangeboden tewerkstelling en de begeleidingsmaatregelen waarin al dan niet is voorzien. Hij voegt eraan toe dat de han-

delwijze van de verwerende partij er in wezen op neerkomt dat hem wellicht een laatste kans op wedertewerkstelling werd ontnomen.

Verzoeker argumenteert ten slotte dat de op de overheid rustende verplichting om voor hem aangepast werk te vinden des te groter is, gelet op de engagementen die de Vlaamse overheid heeft opgenomen ter ondersteuning van het initiatief ‘autismevriendelijkheid’ en op het vooropgestelde tewerkstellingspercentage van gehandicapten.

5. In zijn memorie van wederantwoord herneemt verzoeker de argumenten uit zijn verzoekschrift. Op de opmerking van de verwerende partij dat hij zelf geen inspanningen heeft geleverd om een passende tewerkstelling te vinden, repliceert hij dat hij wel degelijk actief ander werk heeft gezocht. Zo heeft hij in april 2009 gesolliciteerd voor de functie van helpdeskmedewerker met ICT-kennis bij de Vlaamse Landmaatschappij te Brugge. Voorts heeft hij de mogelijkheden onderzocht van mobiliteit naar de afdeling Bruggen en Wegen te Brugge. Ten slotte heeft hij ook contact opgenomen met de Federale Overheidsdienst Economie in verband met een mogelijke externe mobiliteit. Volgens verzoeker heeft daarentegen de verwerende partij onvoldoende initiatieven genomen, niettegenstaande haar engagementen inzake autismevriendelijkheid en tewerkstelling van gehandicapten. Die engagementen blijken, aldus verzoeker, volledig vrijblijvend en veeleer bedoeld voor externe communicatiedoeleinden dan voor het effectief vinden van oplossingen voor personeelsleden met autisme of een andere beperking.

6. In zijn laatste memorie blijft verzoeker bij zijn standpunt dat de verwerende partij tijdens het jaar na de beslissing van de pensioencommissie onvoldoende heeft gedaan om voor hem een aangepaste betrekking te vinden. Dat de verwerende partij voorafgaand aan de beslissing van de pensioencommissie bepaalde inspanningen heeft geleverd, staat volgens verzoeker los daarvan. Vanaf die beslissing werd zijn situatie immers precair, aangezien hij definitief zijn tewerkstelling dreigde te verliezen indien binnen de dwingende termijn van één jaar geen

aangepast werk werd gevonden. Volgens verzoeker mocht van de verwerende partij dan redelijkerwijze worden verwacht dat zij een versnelling hoger zou schakelen om hem een werkelijke kans op wedertewerkstelling te bieden, maar is het tegendeel gebleken, aangezien hem slechts één onaangepaste betrekking werd voorgesteld. Verzoeker besluit dat zelfs indien moet worden aangenomen dat in hoofde van de verwerende partij slechts een inspanningsverbintenis bestond om voor hem een aangepaste betrekking te zoeken, dan nog moet worden geoordeeld dat de geleverde inspanningen absoluut onvoldoende waren.

Wat de betrekking betreft waarvan hij door de verwerende partij niet in kennis werd gesteld, betwist verzoeker dat deze partij binnen haar discretionaire bevoegdheid vermocht te oordelen dat hij niet over die betrekking moest worden geïnformeerd omdat ze zich ook in Brussel situeerde en ze omwille van zijn persoonlijkheid niet bij hem paste.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de betrokkene bij het verstrijken van een termijn van twaalf maanden die een aanvang neemt op de datum waarop hem kennis is gegeven van de definitieve beslissing waarbij hij ongeschikt wordt verklaard voor de uitoefening van zijn ambt doch geschikt verklaard blijft voor de uitoefening van een ander ambt bij wijze van wedertewerkstelling, niet wedertewerkgesteld werd, verkrijgt hij ambtshalve een definitief pensioen wegens lichamelijke ongeschiktheid dat ingaat op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van de voormelde termijn.”

8. Met deze bepaling heeft de wetgever ten aanzien van een ambtenaar die ongeschikt is bevonden voor de uitoefening van het ambt waarin hij is tewerkgesteld, maar geschikt voor de uitoefening van een ander ambt waarin hij bij wijze van wedertewerkstelling kan worden aangesteld, een vermoeden ingevoerd dat indien de betrokkene na één jaar nog niet is wedertewerkgesteld, geen geschikt

werk meer kan worden gevonden en hij dienvolgens ongeschikt is voor elke functie.

Het kan immers niet de bedoeling zijn dat een ambtenaar in dienst wordt gehouden zolang hij fysiek geschikt wordt geacht om een bepaalde andere betrekking waar te nemen, zonder dat hem een dergelijke binnen de personeelsformatie vacant geworden betrekking kan worden aangeboden. Ambtenaren moeten namelijk niet in dienst worden gehouden buiten elke reglementaire betrekking om.

Artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 houdt bijgevolg geen garantie in op een wedertewerkstelling. Deze kan slechts plaatshebben wanneer er in de personeelsformatie een geschikte betrekking vacant is. Het betrokken personeelslid kan ook geen recht laten gelden om in dienst te worden gehouden. Dit is enkel het geval indien aan dit personeelslid binnen de termijn van één jaar na de beslissing van de pensioencommissie een binnen de personeelsformatie vacant geworden en aan zijn gezondheidstoestand aangepaste betrekking kan worden aangeboden.

9. Van de betrokken ambtenaar mag voorzeker worden verwacht dat hij ten aanzien van het bestuur doet blijken van zijn interesse voor een wedertewerkstelling en van zijn bereidheid tot aangepast werk. Hij mag niet louter passief blijven.

Dit neemt evenwel niet weg dat een zorgvuldig handelende overheid na een beslissing van de pensioencommissie zoals degene die in de onderhavige zaak voorligt, initiatief dient te nemen en in het bijzonder dient na te gaan of de mogelijkheid bestaat om de betrokken ambtenaar onder de door de commissie gestelde voorwaarden weder tewerk te stellen. In dit opzicht mag van het bestuur een redelijke inspanning worden verwacht.

10. In dit geval verwijt verzoeker aan de verwerende partij dat zij tijdens het jaar na de beslissing van de pensioencommissie van 6 december 2011 onvoldoende inspanningen heeft geleverd om hem een passende betrekking aan te bieden.

Uit de beslissing van de pensioencommissie van 6 december 2011 blijkt dat in verzoekers situatie onder “een passende betrekking” dient te worden begrepen: “een vrij specifieke arbeidsplaats waar [verzoeker] en zijn collega’s voldoende begeleiding krijgen met zijn tewerkstelling en beperkingen.”

Het antwoord op de vraag of de verwerende partij voldoende inspanningen heeft geleverd voor de wedertewerkstelling van verzoeker in het licht van de beschikbare betrekkingen, vergt een beoordeling *in concreto*. Gelet op het voorschrift van artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 kunnen hierbij enkel de initiatieven die de verwerende partij het jaar ná de kennisgeving van de beslissing van de pensioencommissie heeft genomen, in aanmerking worden genomen. De inspanningen die voordien werden geleverd, kunnen evenwel bij deze beoordeling worden betrokken, in die zin dat ze een beeld kunnen geven van de mogelijkheden – of moeilijkheden – om een tewerkstelling te vinden die aan verzoekers specifieke situatie voldoet.

11.1. Voorafgaand aan de beslissing van de pensioencommissie van 6 december 2011 blijkt de verwerende partij de volgende initiatieven te hebben genomen.

Nadat in 2008 bij verzoeker een autismespectrumstoornis werd vastgesteld en onderzoeken met betrekking tot de situatie van verzoeker werden gevoerd door de preventieadviseur psychosociaal welzijn en de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer, werd verzoekers herplaatsing om medische redenen geadviseerd. Om de kansen op herplaatsing te verhogen, heeft de verwerende partij verzoeker toen aangemeld bij Jobpunt Vlaanderen – ‘Werk-wijzer’.

Vervolgens werd verzoeker door zijn trajectbegeleidster onderworpen aan een competentiescreening, waaruit bleek dat hij zich het best zou voelen in een technisch-administratieve functie, waarbij de werkdruk niet te hoog lag en waarbij hij zelfstandig kon werken. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker de waarde van deze screening in vraag omdat ze tijdens zijn depressie werd uitgevoerd en daarna als uitgangspunt werd genomen bij de zoektocht naar een andere tewerkstelling, zonder dat rekening werd gehouden met zijn *curriculum vitae* waaruit zijn uitgebreide ICT-kennis bleek, noch met zijn werkprestaties in het verleden. Uit niets blijkt evenwel dat verzoeker omtrent de vaststellingen in het verslag van deze screening en het gebruik ervan bij het zoeken naar een aangepaste functie op enig ogenblik voorbehoud heeft gemaakt. Het verslag van de screening geeft overigens uitdrukkelijk aan dat verzoeker zich goed voelt in een technisch-administratieve functie en hij ook geïnteresseerd is in ICT maar geen diploma in deze richting heeft. De trajectbegeleidster heeft in haar conclusie in verband met verzoekers herplaatsbaarheid aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers ICT-kennis.

Verzoeker verduidelijkt niet naar welke andere functie dan een technisch-administratieve waarbij de werkdruk niet te hoog is en waarbij hij zelfstandig kan werken, volgens hem dan wel had moeten worden gezocht.

De trajectbegeleidster heeft, met het oog op verzoekers herplaatsing, meerdere mogelijke pistes onderzocht. Zo werd in de eerste plaats gezocht naar mogelijke stageplaatsen in de provincie West-Vlaanderen en in Gent. Daartoe werden alle diensten met een standplaats in die regio aangeschreven met de vraag of ze verzoeker een stage konden aanbieden. Uit een e-mail van de trajectbegeleidster van 27 april 2009 blijkt voorts dat ook in de omgeving van Brugge werd gezocht, maar dat daar weinig diensten van de Vlaamse overheid werkzaam zijn die bovendien een aangepast takenpakket en begeleiding kunnen bieden. Uit een e-mail van 19 mei 2009 van de afdeling Geotechniek blijkt dat tevens de mogelijkheid voor verzoeker werd onderzocht om een cursus 'geografisch infor-

matiesysteem' te volgen. In een e-mail van de trajectbegeleidster van 7 mei 2010 is te lezen dat voorts de mogelijkheid om in Oostende te werken werd onderzocht, maar dat dit niet aangewezen was omwille van het takenpakket dat zeer gevarieerd was en uit veel opdrachten *ad hoc* bestond. Om te vermijden dat verzoeker omwille van zijn beperking terug in een conflictsituatie zou belanden, werd via Job & Co jobcoaching georganiseerd. Door de dienst Emancipatiezaken werd het dossier met betrekking tot rendementsondersteuning in orde gebracht, zodat eventuele extra kosten, zoals de jobcoaching, via deze weg zouden kunnen worden gefinancierd. Met toestemming van verzoeker werden zijn gegevens opgenomen in de databank van de voorbehouden betrekkingen. Het blijkt niet – en verzoeker voert ook niet aan – dat hij na het beëindigen van de trajectbegeleiding uit deze databank zou zijn geschrappt, zodat mag worden aangenomen dat indien er in het jaar na de beslissing van de pensioencommissie een betrekking zou zijn vrijgekomen die aan zijn profiel en noden beantwoordde, hij hiervan op de hoogte zou zijn gebracht. Ondanks de problemen in het verleden werd door de trajectbegeleidster in overleg met de afdeling Geotechniek nagegaan of er mogelijkheden waren om verzoeker terug in te schakelen, hetgeen evenwel niet haalbaar bleek. Ook de afdeling Geotechniek heeft mee gezocht naar mogelijke oplossingen. Zo werd overlegd met de afdeling Maritieme Toegang om na te gaan of ze verzoeker een stage kon aanbieden met zicht op een definitieve oplossing, maar ook deze poging was tevergeefs.

Omdat de reglementair voorgeschreven termijn voor trajectbegeleiding ondertussen met vijf maanden was overschreden, werd de trajectbegeleiding zonder resultaat stopgezet. Verzoekers trajectbegeleidster wees er daarbij op dat de zoektocht naar een aangepaste functie niet evident was geweest omwille van “het beperkt aantal jobaanbiedingen (cfr overal personeelsinkrimpingen)” en “het specifieke takenpakket” van verzoeker.

11.2. Het voorgaande doet de Raad van State alvast besluiten dat het vinden van een gepaste betrekking voor verzoeker allerm minst evident was.

12.1. Na de beslissing van de pensioencommissie van 6 december 2011 dat verzoeker op medische gronden ongeschikt is om zijn werkzaamheden op normale en regelmatige wijze te vervullen, maar wel geschikt is voor “een vrij specifieke arbeidsplaats waar hij en zijn collega’s voldoende begeleiding krijgen met zijn tewerkstelling en beperkingen”, heeft de verwerende partij haar inspanningen om voor verzoeker een gepaste functie te zoeken, klaarblijkelijk voortgezet.

Zo heeft zij reeds kort na de voormelde beslissing van de pensioencommissie, namelijk met een e-mail van 18 januari 2012, verzoeker in kennis gesteld van een vacature.

Verzoeker betwist niet dat het om een functie ging die aangepast was aan zijn situatie en die voldeed aan de voorwaarden die door de pensioencommissie waren gesteld, maar dat hij zich voor deze functie geen kandidaat heeft gesteld omdat de verplaatsingen per trein naar Brussel voor hem zeer belastend zouden zijn.

12.2. Volgens verzoeker blijkt uit de brief van 5 maart 2013 van de secretaris-generaal aan zijn vakorganisatie duidelijk dat in oktober of november 2012, dit wil zeggen nog vóór het verstrijken van de door artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 voorgeschreven termijn van één jaar, zich nog minstens één andere tewerkstellingskans heeft voorgedaan, waarvoor hij evenwel niet werd uitgenodigd.

De beoordeling of het realistisch en zinvol was om verzoeker voor deze betrekking uit te nodigen, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Binnen zijn toetsingsbevoegdheid kan de Raad van State slechts vaststellen dat, gelet op het feit dat verzoeker niet inging op een vroegere vacature te Brussel omwille van de te belastende verplaatsingen per trein, het niet onredelijk is dat de verwerende partij het niet realistisch en zinvol achtte om verzoeker opnieuw een betrekking te Brussel voor te stellen, nog daargelaten de vraag

of deze functie op zich aangepast was of aangepast kon worden aan verzoekers autismespectrumstoornis.

12.3. Verzoeker klaagt in zijn memorie van wederantwoord nog aan dat uit een brief van de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer van 11 maart 2011 blijkt dat er vacante betrekkingen waren, maar dat de verwerende partij geen enkele inspanning heeft geleverd om hem in één daarvan weder tewerk te stellen.

Uit de bedoelde brief blijkt inderdaad dat bij het agentschap Wegen en Verkeer een aantal betrekkingen vacant waren. In die brief wordt evenwel uitdrukkelijk aan de moeder van verzoeker meegedeeld dat kan worden gekeken welke vacatures bij verzoeker passen, dat verzoeker contact kan opnemen met de persoon die onderaan de functiebeschrijving is vermeld om te “overleggen of deze functie ook haalbaar is” en dat verzoeker zich kandidaat kan stellen indien hij tussen de vacatures er één vindt die bij zijn profiel past. Het blijkt niet dat verzoeker zich kandidaat heeft gesteld of dienaangaande zijn interesse heeft laten blijken.

12.4. Verzoeker verwijst ten slotte naar de engagementen van de Vlaamse overheid inzake autismevriendelijkheid en tewerkstelling van gehandicapten.

Met de verwerende partij moet evenwel worden opgemerkt dat uit deze engagementen geen resultaatsverplichting volgt. Het is een streefdoel maar geen verplichting, waarbij rekening moet worden gehouden met onder meer de beschikbaarheid van geschikte plaatsen en de specifieke noden van het betrokken personeelslid.

13. Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij het jaar na de kennisgeving van de

beslissing van de pensioencommissie onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om hem een passende betrekking aan te bieden.

14. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de artikelen 15 en 19 van het decreet van 10 juli 2008 ‘houdende een kader voor het Vlaamse gelijkekansen- en gelijkebehandelingsbeleid’ (hierna: het decreet van 10 juli 2008), van de bepalingen inzake de herplaatsing zoals vervat in deel VI, titel IV, hoofdstuk 1, van het Vlaams personeelsstatuut en van de materiële-motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de Vlaamse overheid in haar zoektocht naar een aangepaste betrekking voor hem rekening had moeten houden met de redelijke aanpassingen waarop hij gerechtigd was, namelijk “een vrij specifieke arbeidsplaats waar hij en zijn collega’s voldoende begeleiding krijgen met zijn tewerkstelling en beperkingen”. Naast een specifieke arbeidsplaats was het, aldus verzoeker, de begeleiding van hem en zijn toekomstige collega’s in de vorm van coaching die de redelijke aanpassing vormde waarop hij gerechtigd was. Volgens verzoeker werd deze begeleiding evenwel nooit aangeboden en is dit een belangrijke reden waarom de zoektocht naar aangepast werk, zowel in de periode van ‘Werk-wijzer’ als in het jaar vóór zijn pensionering, zo moeizaam is verlopen en geen positief resultaat heeft opgeleverd.

16. In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat zij talrijke inspanningen heeft geleverd die volledig op zijn specifieke situatie gericht waren. Hij stelt dat het op papier weliswaar lijkt alsof de Vlaamse overheid alles heeft gedaan wat zij kon, maar dat in werke-

lijkheid de geleverde inspanningen absoluut onvoldoende waren en nooit echt op zijn effectieve wedertewerkstelling gericht zijn geweest.

Het gebrek aan effectieve inspanningen blijkt volgens verzoeker onder meer uit de volgende omstandigheden:

- hij werd nooit deskundig begeleid tijdens zijn tewerkstelling bij de afdeling Geotechniek, waar de problemen zijn begonnen;
- tijdens zijn tewerkstelling aldaar werd ook geen rekening gehouden met de uitgebrachte adviezen;
- hij heeft zich nooit concreet op een nieuwe werkplaats mogen aanbieden, noch voor werk, noch voor stage;
- begeleiding op een nieuwe werkplaats is nooit voorgesteld geweest;
- wanneer hij op eigen initiatief naar werk zocht, kreeg hij geen begeleiding van ‘Werk-wijzer’;
- sommige vacatures – bij de Vlaamse Landmaatschappij te Brugge – werden niet meegedeeld;
- hij kreeg foutieve informatie aangaande de mogelijkheid van externe mobiliteit.

Verzoeker benadrukt dat zijn vraag naar een aangepaste werkomgeving zeker niet onredelijk was, rekening houdend met de grootte van de Vlaamse overheid die 40.000 personeelsleden tewerkstelt, de mogelijkheid van een financiële tussenkomst tot 50% van de wedde, zijn 10 jaar werkervaring en vergevorderde ICT-kennis en zijn eenvoudige vraag naar solitair werk, begrip en een kans.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat het streven naar toegankelijkheid voor gehandicapten niet enkel gaat over fysieke toegankelijkheid maar ook over toegankelijkheid tot een job of loopbaan.

17. In zijn laatste memorie stelt verzoeker de vraag of zijn verwijzing naar een begeleidingsdienst die zelf geen enkele beslissingsmacht tot aanwerven heeft en zijn inschrijving op een lijst van werkzoekenden, terwijl hij zich

nooit bij één van de lijnmanagers van de Vlaamse overheid, die over de aanwervingen beslissen, of bij de bevoegde instanties van de federale overheid, in het kader van de interfederale mobiliteit, heeft mogen aanbieden voor een concrete aanbieding of stage, wel kan worden beschouwd als een redelijke inspanning vanwege de Vlaamse overheid, in het licht van de geest en de bewoordingen van artikel 15 van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 ‘tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep’ (hierna: richtlijn 2000/78/EG), gelezen in samenhang met het verbod op discriminatie zoals vervat in artikel 14 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Die vraag rijst des te meer, zo stelt verzoeker, aangezien uit het verslag van de Vlaamse ombudsman over het jaar 2012 blijkt dat teveel diensten bij wederaanpassing en begeleiding worden ingeschakeld, maar dat alle communicatie tussen deze diensten zoek is. Daarbij dient volgens verzoeker ook rekening te worden gehouden met zijn werkwillegheid, zijn jeugdige leeftijd en het feit dat volgens de geneesheren die hem onderzochten, hij mits een zekere begeleiding van hem en zijn collega’s zeker niet ongeschikt is om een betrekking uit te oefenen.

Beoordeling

18. Ambtshalve wordt vastgesteld dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze hij de bepalingen van het Vlaams personeelsstatuut met betrekking tot de herplaatsing geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Voorts wordt ook vastgesteld dat verzoeker in zijn laatste memorie zijn middel mede steunt op artikel 15 van richtlijn 2000/78/EG, artikel 14 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Hij geeft het middel aldus een nieuwe grondslag, wat hij niet ontvankelijk in zijn laatste memorie kan doen. Het middel is in die mate evenmin ontvankelijk.

19. Artikel 15 van het decreet van 10 juli 2008 bepaalt:

“Tenzij anders is vermeld, wordt in dit decreet onder discriminatie verstaan:

1° directe discriminatie;

2° indirecte discriminatie;

3° intimidatie;

4° seksuele intimidatie;

5° opdracht geven tot discrimineren;

6° het weigeren van redelijke aanpassingen voor een persoon met een handicap.”

Artikel 19 van datzelfde decreet bepaalt dat er “sprake [is] van het weigeren van redelijke aanpassingen voor een persoon met een handicap als aanpassingen worden geweigerd die geen onevenredige belasting betekenen, of waarvan de belasting in voldoende mate wordt gecompenseerd door bestaande maatregelen. Als aanpassing wordt beschouwd, elke concrete maatregel, van materiële of immateriële aard, die de beperkende invloed van een onaangepaste omgeving op de participatie van een persoon met een handicap neutraliseert”.

20.1. In dit geval blijkt uit niets dat de verwerende partij op enig ogenblik redelijke aanpassingen – dit zijn aanpassingen die geen onevenredige belasting betekenen of waarvan de belasting in voldoende mate wordt gecompenseerd door bestaande maatregelen – zou hebben geweigerd. Integendeel heeft de verwerende partij, door te zoeken naar aangepast werk in functie van verzoekers specifieke situatie, juist maatregelen beoogd die de beperkende invloed van een onaangepaste omgeving op de tewerkstelling van verzoeker zouden neutraliseren.

20.2. Het gebrek aan effectieve inspanningen vanwege de verwerende partij blijkt volgens verzoeker uit de omstandigheid dat hij nooit deskundig werd begeleid tijdens zijn tewerkstelling bij de afdeling Geotechniek, waar de problemen begonnen zijn en dat aldaar geen rekening werd gehouden met uitgebrachte adviezen.

Deze grief kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien ze geen afbreuk vermag te doen aan de

vaststelling dat verzoeker binnen de termijn van één jaar na de kennisgeving van de beslissing van de pensioencommissie, die definitief is, niet kon worden wedertewerkgesteld onder de voorwaarden door deze commissie bepaald, waaraan artikel 117, § 3, derde lid, van de wet van 14 februari 1961 de ambtshalve oppensioenstelling van het betrokken personeelslid verbindt.

20.3. Dat verzoeker zich nooit concreet op een nieuwe werkplaats heeft mogen aanbieden voor werk of stage en dat begeleiding op een nieuwe werkplaats nooit is voorgesteld geweest, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat door de verwerende partij werd gezocht naar een aangepaste tewerkstelling, óók tijdens het jaar na de kennisgeving van de beslissing van de pensioencommissie, zoals bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken.

20.4. Verzoeker stelt dat hij geen begeleiding van ‘Werk-wijzer’ kreeg toen hij op eigen initiatief solliciteerde voor de functie van helpdeskmedewerker met ICT-kennis bij de Vlaamse Landmaatschappij te Brugge, maar hij spreekt niet tegen dat hij ‘Werk-wijzer’ niet vooraf over deze sollicitatie had ingelicht opdat in gepaste begeleiding had kunnen worden voorzien.

20.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij foutieve informatie kreeg met betrekking tot de mogelijkheid van externe mobiliteit, spreekt hij evenwel niet tegen dat in dit geval hoe dan ook geen begeleiding kon worden geboden, aangezien het om een tewerkstelling buiten de Vlaamse overheid ging.

20.6. Verzoeker benadrukt dat zijn vraag naar een aangepaste werkomgeving zeker niet onredelijk was. Hij verwijst daarbij weliswaar naar het groot aantal werknemers dat de Vlaamse overheid tewerkstelt, maar dit neemt niet weg dat hij zelf ook aangaf bij voorkeur in zijn regio te willen werken en dat hij zich naar aanleiding van de hem aangeboden vacature geen kandidaat heeft gesteld omdat de verplaatsingen per trein naar Brussel voor hem te belastend zouden zijn. Waar hij wijst op zijn werkervaring en ICT-kennis en stelt dat mensen met dergelijke ervaring en kennis erg gevraagd zijn, maar deze vacatures niet ingevuld ge-

raken, verduidelijkt verzoeker helemaal niet over welke concrete functies het gaat en in welke mate deze functies aan zijn specifieke situatie aangepast zijn. Bovendien blijkt uit niets dat voor dergelijke gespecialiseerde functies het louter hebben van ICT-kennis zonder te beschikken over een diploma in deze specialiteit zou volstaan. Dat de verwerende partij voor verzoeker gezocht heeft naar solitair werk, begrip heeft getoond voor zijn situatie en hem een kans heeft gegeven, blijkt reeds uit de beoordeling van het eerste middel. De omstandigheid dat een financiële tussenkomst mogelijk is, neemt niet weg dat eerst een geschikte functie moet worden gevonden die aangepast is aan de specifieke noden van het betrokken personeelslid, hetgeen te dezen niet het geval is geweest.

21. Het tweede middel is niet gegrond.

V. Anonimisering

22. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 september 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren